

„Őrizzük, tartsuk fenn emlékeinket,
gyűjtsük össze töredékeinket,
nehogy elveszenek végleg,
s ezáltal is üresebb legyen a múlt,
szegényebb a jelen és kétesebb a jövő.”

Cato

Válogatás a **„Fehérpartok”** alján címmel készülő helytörténeti kiadványból. (szerkeszti: Heinrich Pál)

Millió szín hazája (részletek)

Sokszor leírtam már, leírom még ezerszer: millió és millió láthatatlan festőművész él a partján. Talán Tündérország fiatal, ábrándos festői? Azok lehelnek a Balaton vizére, egére s minden hegyére újabb és újabb színeket. Minden percben. Minden pillanatban.

Szerelmesek a láthatatlan festők. Csak tündérszerelem álmódhatja a balatoni színeket...

Hajnalhasadáskor, napnyugtakor újabb és újabb festőrajok repülnek a Balaton partjára. Földi ember előtt láthatatlan földalatti, földfeletti gyárakból viszik a festékeket. Ezek a festők gazdagok: nem sajnálják a festéket. Felrepülnek a napsugarakra is. Este, reggel piros, zöld, citrom, narancs, lila és ködszürke folyamokat eresztenek a tóra, a hegyekre az égről. Éjjel a Holdat lopják meg.

A Balaton egyik nagy értéke: a színek örökös mozgása, hullámzása és változása.

Ha a Balatont, a balatoni színeket nézem, mindig a magyar népművészetre gondolok. Különösen napkeltekor és napnyugtakor. Figyeld meg csak: a matyók földjének minden abrosza ott ragyog az égen, a vízen, a hegygerinceken és a téli jégpáncélon is.

A Balaton tündérei pajkos játékokban odalopták Matyórország minden színét. Legcifrább a víz, a jég a napkorong alatt. Másutt nagy tisztások, foltok mozognak. Ilyen a magyar népművészet is. A ház, a kapu, a szűr, a kötény egyes részei tobzódnak a színekben, a díszekben és másutt üresek. A magyar népművészet a napkeltét, a napnyugtát utánozza a legszívesebben, s ezért a legbájosabb népművészet a földön. És talán a balatoni napkeltét és napnyugtát utánozza, amikor versenyez a víz, az ég, a hegy, a parti fal (s télen a jég) és a színorgiák varázsát öntik a lélekbe. A szerelmes ifjú talál csak annyi szépséget arája szemében, mint a figyelő áhítat a Balaton jegén és vizén.

A gyógyító megfedekezések, az ujjongó felfedezések és lelkesítő megfigyelések meseországja ez.

Napnyugtakor a tó színjátéka a déli partról tekintve sokkal változatosabb, mint az északi-partról, mert hisz a nyugati ég van ilyenkor a tájkép háttérében, az alkonyipirkadás minden pompájával. De egyrészt a lenyugvó nap keskeny, élesszegélyű, ragyogó aranyhídja elhomályosítja a tüneményeket, másrészt pedig csak kevés helyen van olyan magas álláspont, ahonnan a tavat erős perspektivikus megrövidülés nélkül áttekinthetnők.

Balatonaliga, Balatonvilágos, Akarattyapuszta, Földvár, Tihany, Balatonberény magas partfaláról azonban fölséges látványt nyújt a leáldozóban lévő Nap környezetének színpompája a tavon.

Az alkonyi pirkadás legszebb színjátéka a tavon erős napközi hullámjárás után van: ha estére kelve elül a szél s lapos sima hullámok „lógók” gördülnek a tavon. Ilyenkor a tavon bűvös látvány környezet bennünket. A közeli hullámok

különböző hajlású lejtői a legkülönbözőbb színekben pompáznak, mert a tükrözés hatását a víz saját zöldesszürke színe nem zavarja. A közeli hullámok elülső lejtője az ég magasabb részeit tükrözi, amely még mindig kékes és rendszeresen erősen poláros; tehát a tükrözés erős fényvesztéssel történik. Az elülső lejtőnek legfelső része fényesen sárgás, a hullámok taraja intenzív vörösfényű. Sőt a hullámok hátulso lejtőit is lehet látni, amelyek a közeli partok nádasát, feketés lombjait és sötét árnyképeit tükrözik a képnek csodálatos mélységével és teltségével.

A tó pompás smaragdzöld színnel világít akkor, ha mögötte sötét zivatarfelhők tornyosulnak. Ennek magyarázata következő: A sötét zivatarfelhőnek aránylag nagyon kevés fénye van s a tó felszínéről csak ez a kevés fény jut tükrözéssel szemünkbe. Ilyenkor többnyire a zivatar felől fúj a szél és erős tajtékozó hullámzást támaszt. A hullámok igen meredek lejtőket fordítanak felénk, ezeken át hat be a hátunk mögötti fény; s ezeken látunk bele a víz belsejébe, amelynek sárgászöld színe ilyenkor teljes érvényre jut. Még sajátosabb teszi a színhatást az a sok fehér tajték, amely a hullámok tarajzásából és átbukásából keletkezik.

A szürke, egyhangú felhőleplek, amelyeknek fénye mégis elég erős, egyhangú szürkés színt varázsolnak a hullámzó tóra.

Megbűvölő jelenség a Balatonon az aranyhíd. Itt említem meg, hogy sokan a Hold aranyhídját ezüsthídnak hívják. Az aranyhidat a felkelő és a búcsúzó Napnak, de leginkább a magasan járó Holdnak köszönhetjük.

Az aranyhidak mindenkit meglepnek. Ismerek embereket, akik levett kalappal nézik a Balatonnak ezt a bájos jelenségét.

Aranyhidak, akkor keletkeznek, ha a tó felülete fodros, hullámos, mert az égitestről jövő fényt csak a hullámos víz verheti vissza. A fényt a hullámok felénk néző lejtője veri vissza. Ez a tükör.

Az aranyhíd gyakran átszalagozza az egész tó szélességét. Ez akkor történik, ha az égitestek (Nap és Hold) a legmeredekebb hullámlejtő hajlásszögének kétszeresénél nem emelkednek magasabbra a látóhatár fölé.

Mindenki sajnálattal látja, hogy az aranyhíd a nagy víztükrön megrövidül és a parttól távolabb elvesz. Ennek a Föld gömbölyűsége az oka.

A Nap aranyhídját csak a tóról vagy az alacsonyabb partokról láthatjuk jól. A Hold aranyhídjá magasabb helyekről bűvöli meg az embert.

A tündéri játékok hazája a Balaton. Játszik itt minden: felhő, víz, Nap, Hold, fa, hegy, patak, nádas. És ez a színesdi játék termeli az újabb és újabb színeket.

Néha felhőképet látunk a Balaton vizében. Az égre nézünk – nincs felhő. Kék az, tiszta az, mint a szűz szemé. A partok fölött is tisztán mosolyog az ég. Hol van tehát az égi felhő?

Valahol messze. Mi nem is látjuk, de a Balaton vize meglátta.

A felhőképek csak akkor jelentkeznek a víztükrön, ha velünk szemben gyöngén hullámzik a víz. A gyöngé hullámoknak velünk szembeni része tükrözi, csalja a Balatonba a távoli felhők képét.

Száz meg száz, ezer meg ezer vízi jelenséggel, tüneménnyel, színnel találkozunk az ember a Balatonon minden nap.

Ez a százezer katasztrális holdnyi víz minden nap, minden órában más és más jelenségekkel, tüneményekkel szórakoztatja, gyönyörködteti vagy ijesztgeti az embert. Ezért a Balaton partján az, akinek csak kicsike érzéke is van a természet iránt, sohasem unatkozik, mindig szórakozik...

✍ N. Szabó Gyula

Forrás:

Millió szín hazája, Egyházmegyei Könyvekereskedés
1932, Veszprém

Halálveszedelem a Balaton közepén

Siófoki levelezőnk írja a következő veszedelmes kalandot, melynek öt úriember majdnem áldozata lett. Csényi József dr., Véghelyi Dezső, Véghelyi Andor; veszprémi, Farkas Kálmán és Farkas Imre budapesti lakosok e hó 10-én indultak a Balatonra. Midőn már a Balaton közepe felé jártak, csónakjuk, hogyan, hogyan sem fölborult. Az öt kiránduló a vízbe került. Csónakjukat felfordítani nem tudván, annak szélébe kapaszkodva tartották fenn magukat, egyúttal elhatározták, közülük a legjobb úszó a partra ússzék segélyért, ha ugyan kibírja annyi ideig az úszást. Véghelyi Dezső, mint legjobb úszó elindult. Már-már kijutott a partra, mikor attól mintegy 200 lépésnyire kimerülve, segélyért kezdett kiabálni. Szerencsére a világosi fürdőtelep közelébe került, ahol Rumi János és Pintér József csendőrök cirkáltak. Ezek a fürdőtelepre siettek, ahonnét szintén észrevették a segélykiáltást és három ember egy kis csónakkal indult a kimerült ember segélyére, kit nagy nehezen a csónakba emeltek s partra szál-

lítottak. Itt elmondta, hogy négy társa szintén megmentésre vár valahol a Balatonon, ha még életben vannak, mert ő három órája, hogy eltávozott tőlük. A csendőrök erre rögtön egy halászhajót kerestek, s három halással az elveszettek keresésére indultak.

Több, mint egy órai csónakázás után rátaláltak a négy hajótöröttre, kik már a végső kimerülésben voltak, s alig tudták magukat annyira fönn tartani a víz színén, hogy a víz szájukba ne hatoljon és félig dermedtek voltak. A félig holt embereket a csendőrök a halászok segítségével nagy ügyel-bajjal a hajóba szedték, köpenyeikbe takargatták és így szállították partra, hol ápolás alá vették őket.

A négy megmentett mintegy öt óráig volt a vízben. Elképzelhető az a lelki állapot, melyben a segítséget várták. A kötelességtudó életmentőket kitüntetésre fogják ajánlani.

Forrás:

Balatonvidék, 1900. aug. 19.

Hullámtörés (részlet)

... – Május. Elseje, másodika – ...tépte le Isaák a fali naptár nyelveket. Derekasán haladt az idő. Megemberelte magát a virágfüzérés, illatterhes május. A természetben verőfény, napragyogás, pezsgős munkás élet keringélt. A pásztorgyerek, lenn a csapáson, hol se kút, se semmi, megsértette a nyírfa kérgét s olyan csordulása lett, hogy szomját enyhítette belőle. Utána megszállta a nagy rókalepke. Szürcsölte és mámorában a szárnyát libegtette.

Isaák lelkét is megtöltötte ez a hangulat. Családi életre vágyott. Megvolt a vizsga, hát semmi se akadályozza. Anyjában leküzdte a kételkedést és már elragadtatással beszélt a menyéről:

– Csupa szeretet, fiam. Bátyáid felesége közül egyik se becsült meg annyira. Kellemetesen tud írni. Nem hiábavaló leány.

Fiának jólesett a megelégedés egyszerű mondása. Meleg kiejtésük tette jólesővé.

A lakáskérdéssel nehezen boldogult. Csalódott első hitében, hogy a kasznárcsalád jóindulattal van iránta. Addig jó volt, amíg reménykedhettek. Nem árulták el. Takargatták, titkolóztak. Még a lány taktikáról is hallgattak. Csak célzást se tettek. De mikor a lakásügyet felvetette, szegyet ütött fejükbe: mi készül? A kasznár hallani se akart róla.

– Nincs helyünk új lakáshoz – vetette oda kurtán és tovább állt.

– Hisz kevesebb a cseléd... S van is alkalmas helyiség – ellenkezett Isaák. A törvényre hivatkozott, amely kert, lakást rendel a tanítónak. Isaák a volt uraságtól kapott

leltár-másolattal bizonyította a lakásjándósságot. Nyugodtan, heveskedés nélkül, mert békés elintézésre törekedett. Mikor a belátásra nem számíthatott, a közigazgatási bizottsággal fenyegetőzött.

Papja határozatlanul húzódozott:

– Kedves tanító úr, lássa én öreg ember vagyok. Forduljon az esperes úrhoz.

Isaák nem tanácskozott többet senki fiával. Megírta a panaszkérvényét:

– Ne mondja kasznár úr, hogy szó nélkül teszem. Itt van. Viszi a postás gyerek. Az úrra lenne megszegyenítő, ha végrehajtással erőszakolná ki a közigazgatási bizottság. Biztosan utasítja a főszolgabíró.

A kasznár míg szót hallott, gondolta, az csak szó marad.

– Kérdezősködtem. Mások is az ön álláspontján vannak – beszélt kelleetlenül. – A nagyságos úr is beleegyezett. A hajdulakás majd megfelel.

Ez is elintéződött terhesen. Megtette, mert attól is várta a boldogságát.

* * * * *

A tanítás már nem fogta le Isaákot, hát fészekrakáshoz látott. Menyasszonyát meg akarta lepni. Kert, majorság s egyéb szükséglet kikerült édesanyjától, aki hozzá költözött. Nem járt a kasznárékhöz kosztra. Estéknél eltervezgettek, hogy a király is szívesen cserélt volna velük gondot.

Iren maga hozta le Isaák postáját, hogy csak találkozassák vele. Mártírképe lett, ahogy látta, milyen gondoskodás, szeretet várja itt Isaák menyasszonyát.

Átadta az utalványt, meg a hivatalos levelet.

Isaák sejtetlenül bontotta ki. Majdhogy nagyot nem ugrott örömeiben. Gyerekesen ujjongva lobogtatta kezében a lila papirost:

– Lesz gyerekek slöjd, rajz, torna. Minden, minden lesz. Veszek én!

Irén is elmosolyodott ekkora öröm láttán:

– Van ember, hogy a legelső pillanatban is önzetlen célra gondol? – mondta féltékenyen és belemosódott nyájjassága a bús arcvonásaiba. Csak a lélek alakulás látszott rajt. A megértésért szenvedő léleké:

– Öt arany! Ha nem is arany, az elismerés szép.

– De iszen jutott az én fiamnak a képzőben is...

– Ne, ne édes anyám! – tiltakozott Isaák enyhén.

– Az Eötvös-díj, a Mátya-alapítvány...

Isaák nem szerette, de édesanyja meg éppen szeretetből beszélte el. A dicséret végeztével kihitta a lányt a kertbe, a tyúkólhoz s megmutogatta, mit terveltek.

Irénke bágyadt, édességgel érdeklődött, pedig fájdalom nyíltatta lelkét, bizonytalan nézéssel nézte a kertet s halkán mondta:

– Isaák néni! – Összerebbent. Szerette volna, ha nem kell folytatnia! – Én ilyen várás nélkül is nagyon boldog lennék olyan ember oldalán.

– Szelíd, jó ember a fiam.

– Sokkal több. Nem lehet csak így elmondani. Ismerni kell.

És követte a tipegő öregasszonyt, aki vezette a kertben. Hogy egy utat hányszor bejártak, észre se vették. Valami gondolatféle összekötötte őket.

Isaák csomagolt. Eljegyzéshez készülődött Pestre.

A lány elepedt a nézésben, mikor nagy figyelemmel tett el olyasmiket is, aminek semmi köze se volt az eljegyzéshez.

– Ez a képkeret minek?

– Én csináltam a tavaszfélel.

Fenyőpikkelyekből kirakott keret volt.

– És mit akar vele?

– Honkának viszem.

– Ez a nászajándék?

– Ez is.

– Még más is?

– Nem gondolja kisasszonyka, hogy ezzel az ócskasággal..

– Nem, világért sem, de...

– De?

– De nekem is elég lenne. Elég, mert lesz ebbe kép is.

– Lesz.

És gyönyörű tájképet húzott elő Isaák. A kép beszélt:

– Alkonyat. A nap lement. Piros, lila, kénsárga szín párázik az égen. Szelíden, mintha odalehelték volna. A háttérben homályba öltözött a füzes. A fehér torony belemered a színességbe. Bátoratlanul, mert a pirosság is ott lebeg körül. A Balaton megnyújtja a képet; a színeken tompít...

– De ez így lesz ám! Egy szürke blokkot vett elő Isaák. Beletette s a keretbe erősítette. Vagy két lépést hátrált, így mutatta Irénnek.

– Maga mester. Hogy eltalálta a hangulatot. Alvó füzes; alkonyi színek égen, tóban...torony...Talan éppen most harangoznak Angeluszra. – Én azt érzem ki a képből. – Az a keret mélyít a színeken. Miszticizálja. Csupa összhang... mint a lelke! – Darabosan szakadt föl a szó Irénből. A tragikusság benne volt még a léleketében is. – Eltévesztette

a pályáját...

– Én?

– Iszen művészlélek.

– Erre a pályára éppen művészek kellene. Nem mesteremberek...

– Szebben érvényesülhetne...

– Igaz, zsákutca a tanítoskodás. De nekem nem.

Kített egy bőrkötésű könyvecskét. Címlapján gótikus betűkből: Áve Mária.

– Ez is ajándék?

– Igen.

– Szép. Csupa ízlés. Bár keresett a puritánsága.

Isaák röviden felelt:

– Lehet. Ízlése válogathatja. A tartalma költemény. Remekei az imádságoknak.

– Szokott imádkozni?

– Lelki szükséglet most már. Valamikor lomha voltam benne, nem is tudtam volna a gyerekarokat így megfeszíteni. Az ártatlan lélek hamvát a lélek érzi meg. Ha nem imádságos, az élet letörli a hamvát. Pedig gyerekarokra az ártatlanság írja rá a himporosságát.

– Én nem tudok imádkozni.

– Nem is bír megnyugodni. Tanuljon meg!

Kis négyesögletes skatulya borult föl Isaák rakosgatása közben. Kinyílt. Fényes aranykarikák gurultak ki. Isaák fürgén ugrott utánuk.

– Szabad? – tudakozta Irén Fájóan.

– Kérem.

– Ez a kettő jegygyűrű. Elegánsak. Nem domborúak. Azok mesteremberesek. Ez meg rubintköves. Nagyon szép köszörelés. Drága lehetett. – Van-e még valamije?

– Van, van.

– Ugyan!

– Egy rajzlapot húzott elő: rajta a kotlós körül sárga apróságok düllöngélnek. Némelyik vagdosott a kölesszemekhez. A vékában tojánhéjak. Felek és üresek. Egnéhányban még nedvesen kászolódik az ébredő élet.

A lányt könnyre fakasztotta a figyelem.

– Csak az fáj, hogy minden anyyira eredeti, anyyira szép az ajándékában.

– Valaki annak örül majd igen nagyon.

* * * * *

Isaáknak természete, amit nagyon szeretett, arról keveset beszélt. Minthogyha szentségtelenítésnek vélte volna.

Honkáról, az eljegyzésről fukaron hallgatott. Kínálkozott más tárgy is, a névnapozás.

– Tegnap jól mulattak? – kérdezte Irén.

– Jól.

– Kik voltak ott?

– Az egész egyház.

Irénke bámuló tekintettel nézett föl rá.

– Igen, igen, – bizonyította paradoxonszerű állítását a tanító.

A partszélre érkeztek.

– Itt vagyunk a világvégén. Lelógtatjuk a lábunkat. Ahogy az obsitos... Itáliában.

A lány elmosolyodott. A közbevágást az alkalom teremtette. Alattuk meredeken szakadt meg a talaj, hát lógázhadják a lábukat.

– Csakhogy én most is nagyon szédülős vagyok.

– Addig megfogom, míg leül; a karján, ha megengedi...

– No, most lásson hozzá az egyházhoz...

Balatonvilágos szerepe a balatoni vitorlázás kialakulásban

(részletek a „Balatoni Yacht Club története” című műből, amely felöleli a BYC első 25 évét a főtítkár – Kleindin Hugó összefoglalása szerint)

A Balatoni Yacht Club alapításának gondolata 1912. évi nyarán Balatonvilágoson született. Néhány lelkes vitorlázó látta a yachtsport iránt megnyilvánuló széleskörű érdeklődést és felismerte ennek a sportnak a Balaton-kultusz fejlesztésére kiható fontosságát, elhatározta, hogy a yacht sport tervszerű népszerűsítése céljából egy olyan szervezetet létesít, amely alkalmas annak demokratikus irányban való terjesztésére.

A Balatoni Yacht Clubot tehát egyrészt a sportérdék, másrészt pedig a balatoni vitorlázóknak az a kívánsága hozta létre, hogy a kisebb-nagyobb balatoni helyeken szétszórta lakó vitorlázók egységes irányítás mellett fejthessenek ki minél intenzívebb tevékenységet a nemes yachtsport érdekében.

A sportérdék az volt, hogy a vitorlázásnak is legálább két club legyen méltó képviselője, már csak azért is, hogy a nemes versengés megindulhasson. Az 1983. évben alapított „Stefánia Yacht Club” egymagában nem tölthette be hivatását, működési területe pedig akkoriban csaknem kizárólag Balatonfüred és Balatonföldvár vidékére szorítkozott.

Ez a két szempont, t. i. a sportérdék és a szétszórta lakó sportolók tömörítése bírta rá Balatonvilágos és a közvetlen szomszédos Balatonaliga fürdőtelepek nyaralótulajdonosainak egy kis, de lelkes csoportját 1912. év nyarán arra, hogy mozgalmat indítsanak egy új balatoni yachtsport egyesület alapítására.

Ugyanekkor más balatoni helyeken is felmerült ugyanez a kívánság a yachtsport barátai körében, ezért a világosiak elhatározták, hogy a tervezett clubot Aligával együtt a szomszédos Kenesére, a szemben lévő Almádira és általában a Balaton egész felső medencéjére kiterjesztve, „Felsőbalatoni Yacht Club” név alatt fogják megalapítani. A sportembereknek ez a tömörülési szándéka elvitathatatlanul Világoson mutatkozott legkorábban és legerőteljesebben. Ennek egyszerű oka az volt, hogy éppen Világoson voltak aránylag legkedvezőbbek a terepviszonyok és a vitorlázók az alakítandó club révén óhajtották a sport intenzívebb fejlesztéséhez szükséges erkölcsi és anyagi eszközöket összehozni és megteremteni az alapot egy clubház célokra is alkalmas teletető, hajóhid, idővel pedig kikötő létesítésre is.

Az alapítók eleinte úgy tervezték, hogy külön egy felső és külön egy alsó-balatoni yachtclubot alapítanak, az egyiket aliga-világosi, a másikat pedig lel-

lei vagy más alsó balatonparti székhellyel. Mások viszont azt javasolták, hogy nyaralóhelyenként alakuljon egy-egy club, amelyek azután egy közös yacht központba tömörülnek.

Ilyen előzmények után alakult meg mintegy 30-40 taggal 1912. december 17-én Budapesten a „Venezia kávéház”(Gresham palota) különtermében a „Balatoni Yacht Club”, a világosiak által tervezett „Felső-balatoni Yacht Club” helyett.

Az alakuló közgyűlés, amelyet dr. Philippp Ödön kir. táblabíró vezetett, az elnöki tisztséget betöltetlenül hagyta, a club alelnökeivé Simaházy-Tóth Ede balatonaligai és Engel Ernő balatonvilágosi földbirtokosokat választotta, az alakuló közgyűlést követő választmányi ülésen pedig a club első kapitánya dr. Jordán Károly, titkára Kleindin Hugó, a club pénztárosa Pejtsik Károly lett.

A club céljának megfelelően nyomban alapítása után verseny- és rendszabályokat alkotott, megcsinálta az osztályok autonómiájához szükséges ügyrendet, megszervezte ennek megfelelően az egyes osztályait, amelynek Balatonaliga, -Világoson, Almádirán, Balatonfüreden, Siófokon, Balatonzamárdiban, balatonlellén és Balatonbogláron működtek.

1913. április havában örömhír érte a club alapítóit. Megkapták a M. Kir. Földművelésügyi Minisztérium leiratát, amelyben a minisztérium a club korábbi beadványára válaszul közölte, hogy a Balatonaliga – Világos között megépíti az állami kikötőt, egyben tudatta azt is, hogy április 2-án kelt 19.296/913. sz. a. leiratában a Balatoni Kikötők M. Kir. Felügyelőségét utasította a club által kért kikötő és csónakhely megtervezésére. (Valóban, nem a clubon múlott, hogy ez az elhatározás nem úgy vált valóra. Megj: Szerkesztőségtől)

A club maga alkotta versenyszabályokkal rendezte 1913. augusztus 17-én Balatonszemesen az első nyilvános vitorlásversenyét. Ezen a versenyen dr. Gérusz Miklós – ma már műemlék jellegű hajója – III. helyezést ért el.

A club az első rendes közgyűlését 1914. július 17-én tartotta a Ferenc József – téri (ma Rossevelt tér, Gresham-palota) „Venezia – kávéház” különtermében. A club akkori taglétszáma 210 volt, ami alig másfél évi működés után igen szép eredménynek volt mondható. A közgyűlés elhatározta, hogy a balatonaliga-világosi és lellei kikötők megépítését szorgalmazzák és örömmel vettek tudomást az aliga-világosi, lellei, boglári, almádi és szemesi clubosztályok megalakulásáról.

folytatás következik...

dr. Gérusz Miklós